

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh pada,
Wokřew čel!

F.

Sserbske njedželiske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Šsmolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

2. njedžela po tsjoch kralach.

Rom. 12, 9—17.

My blyšchimy jara husto w žiwjenju, tu je dobra rada droha, a my wěmy, so njeje to jeno prósdna rěč, ale so tuto słowo pschehusto bwoju wěrnosć wopokasuje. Tych dobrych pscheczelow, klž jeno nasche najlěpsche, jeno nasche derjehicze chzedža, budže džěń wote dnja pschezo mjenje. W bēdženju wo semlke byče jedna so wschudžom jeno hiščcže wo mudru spekulaziju. Kóždy je šebi šamemu najbližšči, kóždy njeh hlada, kaš daloko pschińdže, to je to hešło. A tola pschinješe nam žiwjenje telko pschiradow, w kotrychž njemóžemy prawy pucž, kotryž mamy hič, šami pōšnacž. Žiwjenje staja naš psched praščenja, na kotrež njemóžemy wotmolwicž.

Kaš šbožowni šmy my tola jako šchesczenjo! Šdnž naš wschitžy w žiwjenju wopuschcža, hdnž nikoho wjazy nimamy, klž by nam dobru radu dacž mohł, naš Bóh w njebjesach njeha naš na žadny pad wopuschcžicž. Wón njepyta tež w šebicnosći to šwoje, ně, wón chze w Božim słowje nam na najjednorischo radžicž a pomhačž. To chze wón tež čžinicž psches tekst, klž chzemy šebi nětko wukładowacž. Je jara bohatty tekst. 20 dobrych napominanjow tu namašamy, ale móžno njeje, kóžde napominanje wošebje wukładowacž. My stajimy tehodla lěpje tutón žyly tekst pod to słowo, klž šrijedž teksta šteji: šlužcže čžaku! Špōšnacže, šchtož tón šnjēs, wašch Bóh, runje w tym čžaku, w kotrymž my štejiče, šebi wot waš žada! Prašhejče so

žyly šhutnje, kaš móžecže w našchich dnjach najlěpje te na- dawki našcheho powołanja jako čžlowjeł a jako šchescžijan dopjelnicž.

Šswjaty japoschtoł šawol radži nam najprjedy: njebudžcže lēni, šchtož čžinicž macže. Budžcže horžy w duchu. A prawemu pilnemu džělej chze tekst naš š tym napomi- nacž, a my wěmy, to je kaš prawje, w šesufowym duchu! Kaš je wón tola džěłal, najprjedy w šwojich mlodych lětach jako čžěšla, a potom, kaš je so prózował w šwojim po- wolanju jako wumóžnik šwěta, doniž njemóžesche šawolacž to wulke słowo: dokonjane je. A kaš dnrbimy tež my w tutym nastupanju ja nim šhodžicž. Šaj, runje jako šchesczenjo mamy tu šwjatu pschiblyšchnosć, na žadny pad lēni byčž a kaš našchim šobucžlowjełam hubjeny pschikład dacž, ně, nuts do žiwjenja pokasuje naš šwjaty japoschtoł šawol, tamny njespróznitwy džěłacžet teho šnjēsja, tón muž, klž je so kaš móžnje psches žiwjenje pschēdžit. Psches šwěrne dopjelnjenje našchich pschiblyšchnosćow w hamcže a w powołanju dnrbimy našchemu šchescžijanštwu čžesć čžinicž, wošebje w našchich dnjach, hdnž wschudžom kaš pilnje džěłaja, a hdnž bychu najradšcho šchescžianštwu nabožinn lēnjosće mjenowali.

Alle tuto japoschtołške napominanje njeha jeno šemlštemu powołanju placžicž, wono chze pschede wschēm tež še šhut- nemu džělej na našchich dušchi naš napominacž. W našchich dnjach, hdnž wschudžom pytaja, dušchu přecž, hdnž njeda naš jene rosprōščenje po druhim š prawemu měrej wjazy pschicž, njemóžemy wōšje došć do luda nuts wołacž, nje-

budźcie leni, budźcie horzy w duchu, chwatajcie a wumozżce waschu duschu, pytajcie Anjela Jesuša, wschitko druhe nje-pomha! A pytamy my jeho wopravdze i zylej wutrobu, potom budźemy tež rady a se wschej luboscju to jene dźelo na so wsacz, mjenujzy to dźelo w Božim kralestwje a sa Bože kralestwo. A pschi tym budźemy i dobom po tych druhich napominanjach šwjateho japoschtola tu w našchim tekscje czinicj, kiž dadža so wuprajicj i tymi słowami: mějcie mjes šobu jenajku myšl.

W šwěće našchich dnjow to bohužel hišcže njenamamy. My trjebamy jeno krótko hladacj na wschu šwadu, njech je w šhtacze abo we wošadach tu a tam, w domach a w tak někotrej šwójbje. My trjebamy jeno hladacj na ducha hordoscze a czesczelatomošcze, kiž so tež we wutrobje tak někotreho šchesczana namaka. Haj, woni runje praja, njeje i zyla móžno, tuto npominanje dopjelnicj! Kaž husto šlyšchimy: My ludžo šmy tola wot natury tak wschelatori, tón jedyn ma to pschecze, tón druhi sašo hinasche. Kaž dyrbi dha móžno bycz, jenajku myšl mēcz? To tola jeno tak dze, so ja moje mējenje pschemēnju, so mam tošame mējenje kaž tón druhi, abo tón druhi czini to. Ale šhto dyrbi to czinicj? Kóždy budze to wot teho drugeho šebi žadacj. Zgle prawje, tak njendze! Šinaf dyrbi so to czinicj. My dyrbimy Jesušoweho ducha do so, do našcheje wutrobny horjewšacz, a to mējenje mēcz, kiž wón naš wuczi, tak budźemy jenajku myšl mēcz, a tak smējemy tež štajnje to prawe mējenje. My dyrbimy hladacj, so budźemy kaž wón! Našch tekst nam praji, so dyrbimy kaž wón tych žohnowacj, kiž naš pschescžehaju. Našcha luboscj nješmē falschna bycz, my dyrbimy to šle hidzicj a so k dobremu dzeržecj, našcha bratrška luboscj dyrbi wutrobna bycz, my dyrbimy i czescju so mjes šobu šahadžecj, my dyrbimy radži hospodowacj, so wješelicj i tymi, kiž so wješela, a pláčacz i tymi, kiž placza, my njedyrbimy na wyšoke wēzy myšlicj, ale so k niškim dzeržecj. Tak móže so jeno dopjelnicj, so so jedyn druhemu pschezo bóle na semi bliži, a tak budze škóncznje wopravdze so štacj, so mamy mjes šobu wschitzy jenajku myšl.

Tak budźemy tež prawje to japoschtolske napominanje našcheho teksta dopjelnicj: šlužcže czašu. A temu chzemy so pschezo sašo modlicj: Šsy ty, luboscj, poruczila, so mamy so jubowacj, daj, so morwa duscha žywa we lubosczi mohla štacj; so tež luboscj wot so damy a so kóždy wē, šhto šmy, so my jedyn narod mamy a sa jenoh' štejimy.

A k temu to pošlednje napominanje: budźcie wješeli w nadžiji! Š tutym napominanjom k wješelošczi njecha naš šwjaty japoschtol Pawol napominacj k semiškej, sachodnej wješelošczi, ale k tamnej šwjatej wješelošczi w tym Anjelu, kiž jako šlónzo našche zyle žiwjenje roškwētki a naš tež w tych najštyšnišchich hodžinach njewopuszczji. Tuto wješele pschindze pak jeno i nadžije, so po wschēch prózach žiwjenja, po tak někotrej czežkej hodžinje horjelach w Božim kralestwje so nam ta wēczna šbóžnošcž dostacj budze. A i tajšej wješeleje nadžije pschindze nam dale ta ščetpliwoscj, kiž w tych najcžejšchich hodžinach czerpjenjow i psalmištom móže špewacj, moja duscha je czicha k Bohu, kotryž mi pomha, kiž so i Jesušom modli, Wótcze, niz moja wola, ale twoja wola so štań, kiž móže se šwjatym japoschtolom Pawolom wyšlacj, my pak wēmy, so tym, kiž Boha lubuja wschitke wēzy k lepšchemu šlužaj. So pak tak prajicj wuknjemy, k temu trjebamy pschezo

sašo pošhljenja wot horjelach a tehodla to pošlednje napominanje: budźcie wobštajni w modlitwje. Tak, moji lubi, chzemy našchemu czašu šlužicj, ale i tym tola tež i dobom našchemu Anjesej Jesušej Šhryštusej a šlužicj nam šamym! A by so wopravdze dopjelniło, k czemu šwjaty japoschtol Pawol naš tu w našchim tekscje napomina, potom móžemy teho wēczi bycz, dyrbja druhe czašy pschincj, czašy, w kotrychž budze so Bože žohnowanje na našch lud wulecz. Boh daj to w šwojej hnadže!

Šamjen.

B. w B.

Šchescžijanske šmyšleuje a žiwjenje.

Romjt. 12, 2: Mjecžincze po runym waschju teho šwēta.

Šlób: Šštož Bohu wješchnemu so podda. —

Ja nochzu czinicj kaž czi drusy,
Kiž na šwój kónz šej njemyšla;
Nē, priedy hač šym w šmjertnej nusy,
Budž moja duscha hotowa;
Ššwój hnadny czaš ja wužicj chzu,
So junu šbóžnje domoj du.

Šow wschēdnje mnošy ludžo mreja
We njepokucze, njewērije,
Kiž nješmjertnošcž a wēcznošcž přēja,
Šsu jeno džeczi czašnošcze;
Ja šhladuju pak k wēcznošczi,
Šdžež rjane herbštwow kēžeje mi.

Wucz, Anježe, wopomnicj mi šwēru,
So w thmle šwěcže wumrjecj mam;
Š tym mudrošcž daj, so i prawej wēru
Ššej Šhryšta pucze wušwolam,
Šso hladažy šlych towarštwow,
Wschēch šjesbóžnych a wuškēmžow.

Šrjecj knicžomnošcž a hordoscž šwēta!
Kaž dym a mħla ty šahinjesch;
Nē, wutroba budž i tobu šhřeta,
Kiž ty mój wēcznje wostanjesch;
Ty, Wótcze, luby Šbóžniko,
Šsy moje šubło, bohatštwow!

Ššwēt wote mije budž wopuszczent,
Dóž hišcže bydlu na semi;
Ššchij Šhryšta pak njech šapschimmjent
We wērije dzeržu, w lubosczi;
Wón budž mi wēšta šepjera
Ša czašny šhób hač do rowa.

Mam Jesuša, šhto chzyl tu wjazy?
Š nim Boho džeczo, herba šym!
Ššto wo waš rodžu, šwēta šchazy,
W tajkim štwaje šbožomnym?
Ššches Šhryšta prawdošcž, šašlužbu
Ja wēcznu kónu dostanu!

K. A. Fiedler.

Tón Anjes je mój paštyr.

Šhudy, ale pilny dželaczer, kiž žaneho džela namakacj njemóžešche, wobšamny, do Ameriki wuczahnyč. Wón měješche 8 džeczi a jemu a jeho mandželškej ničžo lohke njebe, do tajšej

zusi by czałnyć. Tola wón mjejsche dowěrjenje ł Bohu. Sim ƙo pscheczel ł domisny pschida, kiż bėsche teho runja khudy a mjejsche ƙamo 12 dźeczi na pucz ƙobu wsacz. Na łódzi wumrje nětko nan tych 12 dźeczi a łódziny kapitan njewjedźishe, sčto ł tymi 12 ƙyrotami sapoczecź. Nan tych 8 dźeczi proschjesche Boha wo pomoz w tutej nusy a słoncźnje ƙo rosƙudźi, wschē te 12 dźeczi sa ƙwoje pschijecź, a tuta khrobłoscź bu wot Boha bohacze mytowana. Nunjeź bē zyle khudy na zusu semju wustupił, ƙo jemu wscho radźi. S łóždym dnjom bu bohatschi a móžesche wschē ƙwoje 20 dźeczi derje sataracz, sa czoź ƙo wschēdnje Bohu dźakowasche.

Ƙo nēcim bu wobšedźer farmy (kubła). Zako ras psches ƙraj jēchashes, setka małeho hólczka, kiż ł pomozu ƙwojeho pša stadło wowzow pašesche. Wot teho czaša, so bėsche nasch farmał te 12 ƙyrotow ł ƙebi wsak, njemóžesche nimo žaneho dźescza hicz bjes teho, so by ł nim njeporēczał. Tak teź psched tutym pastyrskim stejo wosta a ƙo ł nim do rēcžow da. „Schtó ƙy ty?“ Tón hólz wotmolwi: „„Pastyr!““ — „Masch hischcze nana a macź?“ — „„D haj, ja dźē jeju wowzy pašu.““

Tak taj dwaj dale rēcžeschtaj, hacź ƙo tón farmał woprascha: „Sdych ƙy ƙam pastyr, dha drje ƙy teź hižom wo tym dobrym pastyrju Khrystu ƙy ƙlyschal?“ — „„Nē,““ tón mały wotmolwi, „„wo tym hischcze niczo ƙlyschal njejsym. Schtó dha to je?““

Tón farmał ƙo wješelesche, so mjejsche sładnoscz, temu dźesczu tu staru historiju wo Sboźniku powjedacz, kaž ƙo wona sa tuto dźeczo hodžesche. Wón powjedashes, so je tutón dobry pastyr ƙam sa ƙwoje wowzy wumrjel. Na to jeho tón mały schpruch wucžesche: „Tón Knjes je mój pastyr,“ a napominashes jeho, so by ƙo ł tutemu pastyrjej pschezo ƙwēru wołal. So by ƙebi tón schpruch łóžscho wobkhował, dyrbial ƙebi pschezo na ƙwoje porsty myšlicź, so łóždy porst jene ƙłowo teho schprucha wošnamjenja. Prēni porst je „Tón“, drugi „Knjes“, tseczi „je“, sčtwórty „mój“ a pjaty porst „pastyr“. Wošebje dyrbial wón pschi sčtwórty porščez ƙebi pschezo na to waźne ƙłowo „mój“ myšlicź. Zako tón farmał dale jēchashes a ƙo hischcze junu sa tym hólzom woblada, dźeržesche hólz ƙwoju ruku wschē hłowy a pschimny ł tej drugej ruku sa sčtwórty porst. S tym chzysche prajicz, so je tón Knjes jeho pastyr.

Schtyri njedzele posdžischo bē nasch hólz sažo wonkach je ƙwojim stadłom, jako ƙo wulki wētr, kajkiž jón my tu domach nješnajemy, sbēhny. Tón hólz ƙo sa skału wukhowacz pytasche a je wēscze styskne nana a maczer wołal. Nichtó jeho ƙlyschal njeje, teź njewjedžachu, hdyze mēli jeho pytać, jako ƙo domoj njewrōczi. Sdych po nēkotrych dnjach tón farmał sažo psches ƙraj jēchashes, wuhlada wón teho hólza ležo — morweho. Na nim ležesche, jako by jeho wohrijewacz chzyl, jeho poš — teź morwy. Zako tón farmał pša ł hólza dele sčahny, widžesche wón, so jeho lēwiza sčtwórty porst praweje ruki dźeržesche. Tak bē to dźeczo ł tej myšlu wumrjelo: „Tón Knjes je mój pastyr!“

Wēra do Jesom Khrysta.

Hłōb: Za sboźnoscz jow ł nam pschithadža.

D troscht! ja wēm, sčto cžinicź mam,

So duscha sboźnoscz smēje:

Za na Khrysta ƙo sałożam,

S tym sa mnje sbože kēžeje

Sa cžaknoscz tu, sa wēcžnoscz tam;

Wschal ł wēru Khrysta prawdoscz mam,

Mēr Boži w ƙwojej duschi.

Ƙucz drugi nichtó njepytaj,

Pschińcz do Božeho raja;

Wón ƙamoprawdoscz na bał staj,

Sow skutki njepomhaja.

Slej, pomoz je w Khrystu ƙu,

Psches njeho dusche ł njeju du,

Sdych w twjerdej wērje steja.

Duź jeno Khrysta pytać chzu,

So junu sboźny budu;

Mam jeho drohu sažtužbu,

Dha njepschiindu ja ł ƙudu;

Wón dźē naš droho wukupi

Ł Boži raj nam wotewri,

Sso nad tym saduj, duscha!

Haj, hdyž mje ƙryja mrokoły,

Sso hrēcžow dla mi styschcze,

Dha ƙłōnzo, balsam wutrobny

Mi ty ƙy, Jesom Khrystcze!

Ty moje rany wobalesch,

Mje sa njebeša lēkujesch,

Mēj dźak sa twoju hnadu!

Budź dale pschi mni, Sboźniko,

Sdych horja nōz mje tyschi;

Mi ƙwēcź ƙo twoje wobliczo,

Njech duscha twój hłōb ƙlysch;

Wjedź ł rudžby mje tam ł wješelu

Ł psches ƙmjercź junu ł žiwjenju,

Sdych debi wēru trōna!

K. A. Fiedler.

Kschesczianska luboscź wudžerzi.

W lēcze 1665 w Londonje mōr žalōšnje sathadžesche. Bohaty Zendzelczan chzysche ƙo psched nim wukhowacz a chzysche ƙo na tón czaš na ƙwoje wješne kubła pschēhdylicź. Wscho bē na wotpuczowanje pschihotowane. Wōs bē hižom napałowany a psched durjemi stejesche. Tón knjes hischcze w tej stwoje, ł kotrejeź móžesche na hašu dele hladacz, horje a dele khodžesche. Dwaj ƙłuzobnikaj, jedyn kschesczian a drugi hischcze pohan ł Afriki, poslednje wēzy na wōs noscheschtaj. Sdych jeju knjes ł woczinenemu wołnu stupi, tón cžorny, hischcze pohanski ƙłuzobnik ł ƙwojemu towaršchej rjekny: „Naju knjes mēsto wopuschczi, so by mōrej cžeknył. Za ƙebi myšlu: jeho Wōh bydli na wšach a niz w mēscze.“

Tutón pohanski ƙłuzobne bėsche tole ƙłowo we ƙwojim pohanskim njewjedženju rjekł. Deho knjesej pał to ƙame na ƙwēdomnje dyri. Cžishe pschi ƙebi rjekny: „Mój Wōh je wschudžom, wón móže mje w mēscze kaž teź na ƙraju sčkitowacz. Mój ƙłuzobnik je mi dobru wucžbu dał. Kschesczianska luboscź w strasche nječēka, ale wudžerzi a bližšchemu pomha. Za nětko w mēscze wostanu.“

Na mēscze poruczi, so ma ƙo ł wosa sažo wscho dele sebracz. Wón wosta w mēscze, bu najwjetšchi pomoznik a najšwērnischi wopytował thorych a mjejsche ł teho to žohnowanje, so mōr, kiż teź na jeho kublach sathadžesche, jeho ƙo njedōtkny.

Hacz jich tawšynt padnje pschi twojim bofu a dźešacz tawšynt łna twojej prawizy, dha ƙo wschal ł tebi njebudže pschibližowacz.“ (Ps. 91. 7.)

Ršchesczianska luboscź.

Mat. 5, 44—48.

Ślōb: Cziń so mnu, Anjeże, tať, kaź chęscź —.

D Wótce, płomjo luboscze,
Ty hręjesch cźłowśte džęczi;
Tu njeje žane wutofacze,
Wschēm twoje ślōnzo śwęczi;
Deścęć dawajch prawym, njeprawym,
Eśy miły dobrym, hnadny ślym;
Echtō sapschija tu luboscź?

Je tale luboscź pschillad mi,
Dha śmęju kraśne sboże:
Měr sboźny cźuju we duschi,
So rēlam džęczo Boże,
Kiź pyta Wótca podobnosć
A žada w jeho hnadze roscź,
Eđnyź Khrysta wolu cźini.

Kaź Boha, tať tež bliźscheho
Chzu na wutrobje nośycź;
Wón džę je Boże podomstwo,
Mam ja njeho tež prośycź.
Echtōź swojich bratrow lubo ma,
Tōn dopokaś s tym podawa.
So ma tež luboscź k Bohu.

Mój bliźschi kōždy cźlowjeť je,
Kiź je w horju, nushy;
Staw, narod, wěra njemyl mje
A hacź je snaty, zuly;
Haj, je śnadź śamo njepscęczel,
Tež teho budź mi w duschi źel,
Eđnyź tysznosć jeho jima.

Kiź kłija mje, chzu žohnowacź
A pschęcź jim Božu hnadu,
Tež s dobrotu tych pośypacź,
Kiź hidu na mnje kładu;
Echtōź schłodzi mi, mje pschesczēha,
Sa teho pať njech modlitwa
Mi s dusche stupa k njebju.

Tať njepscęczelow lubowacź
Mje Khrysta pschillad wuczi;
Duź njech jim schiwdy wodawacź
Mje Boži Duch śam nuczi.
Haj, luboscź, płomjo njebieske,
Njech twoje pruhi hręja mje,
So bych byl džęczo Boże!

K. A. Fiedler.

Njebudź kebicźny!

Eđnyź něchtō někoho jako swojeho pschęczela křwali, mōžescź
śo jeho wopraschęcź: Eśy śo hižom s nim do žaneho herbśtwa
džęliť? W tym najlępie ludzi śesnajesch. Rōždy mjenujzy na
śwoju schłodu tōn schpruch njewobkędźbuje: Žadny njehladať na
to śwoje, ale kōždy hladať na to, schtož teho drugeho je (Śil. 2, 4).

Dwaj bratrať bęschtať raś na tym, po śmjerczi śwojeju
śarśchęju dla 100 hr. proześ sapoczęcź. Wścho wotradsjenje niczo

njepomhaśche. Ectōž je śebi samyśliť skorzicź, tōn śo husto
czeleczu ruma, kiź chze do śwojeje hrodze nuts a hdy by wona
w płomjenjach śtała. A tamnymaj bratromaj pať teho njeboćcicźkeho
nanowy dobry pschęczel śtupi a pocza taťle: „Eđnyź jedyn mot
waju skorzbu dobudze a te 100 hr. na dań da, schtoha ma s nich
danje? Jenō sa lęto 3 hr. Te wōn mjeś śwojimi druhimi
dokhodami ani njeptynje. Eđnyź pať mjeś śobu mēr džęřitaj a
śebi w nush pomhatať, je to węcze wjazy winojte hacź 3 hr. a
tež hacź 100 hr.“ Wōnaj dyrbjeschtať jemu prawo dacź a
njeńdžęschtať na śudniśtwo, ale na śwoje džęło a wostaschtať
dobraj pschęczelej.

Tež jedyn drugi bur dyrbjesche na śudniśtwo, śo by śo tam
je śwojim bratrom do herbśtwa džęliť. Tęho žona wjedziśche, śo
je tōn bratr śkupość śama, kiź śo dla kōždeho plękniveho
pienjeźka śadźera. Tęhodla džęśche wona k swojemu muźej, jako
wōn džęśche: „Eślyśchicź, Surjo, hdyź na tebe 3 tolerje pschindu,
dha wśmi dwaj, a pschindu 50 toleť, dha wśmi 40. Tōn muź
tať cźinjesche. A tať na śudniśtwoje wścho derje džęśche. Eśudniť
wśchať śo džiwacze a džęśche śkōncźnje temu muźej: „Śkupiczeho
cźłowjeka, jako wy śęze, ja tola hiścęze wohladať njeślym. Wby
śęze wo 500 toleť pschikrōśchenny a śęze śam na tym wina.“ Tōn
pať męrnje wotmolwi: „„To wśchať nikoho niczo njeśtara, hdyź
ja někomu 500 toleť darju.““

Se swojim bratrom pať bę dale w męrze živy, a to bę
tež śwoje 500 toleť winojte.

Wśchelake s bliska a s daloka.

Dowęrnizy śwjacśa ratarjow śhromadschicu śo śańdženy tydžen
w Budyschinje. Sednasche śo tež wo wōlbach do śakśeho śejma,
dokelź śmęja śo po něcziśchim śejmje nowowōlbny śapōśłanzow.
5. wokrjeś śastupuje kņes Bart a 8. kņes Kōkła. Śhromadsjeni
śo jenoħłōgnje sa to wuprajichu, śerbśtemu wōłbnemu towarśtwu
pschewostajicź, kandidatať sa tutaj wokrjeśaj pomjenowacź.

Męśto Draždžany prōzuje śo wo uniwęrsitu. Śnjes kultus-
minister je nětko w přęnjeť komorje śakśeho śejma jaśnje wuprajil,
śo po wobsamkujenju powśchitkowneho ministerśtwa wyschnoscź kaź
prijedy tež nětko hiścęze na tym stejnischęzu stej, śo s powśchitkownych
a pienjeźnych pschicźinow śałożenje drugeje uniwęrsity w Śakśej sa
pschijomne nima. Tole stejnischęzo wyschnoscze budze węcze
w kraju, hdyź tež śnano niz w Draždžanach, pschihłōśowanie
namacź. Pschetož to dyrbi śo tola rośmicź, śo je sa naschu
Śakśu 1 uniwęrsita doścź, hdyź wulkoścź śakśeho kralesťwa
wopomnimy a śo by, hdyź by śo tež w Draždžanach uniwęrsita
śałożila, Lipsčanska uniwęrsita pod tym czerpila.

E Wylawa piśaja wo žadnym pschipadze. Tam śwjecześcheť
śańdženu njeđzelu tklaczi miśchtr Brückner je śwojeť mandźelśte
śłoty kwaś, s dobom śwjecześche jena džowka je śwojim
mandźelśkim ślęborny kwaś a dwę jeju džęczi na tym śamym
dnju śeleny kwaś.

„Bombaj Bōb“ njeje jenož pola kņesow
duchownych, ale je tež we wśchęcch psche-
dawarňjach „Eśerb. Nowin“ na wśbach
a w Budyschinje dostacź. Na schťwōrcź-
lęta płaczi wōn 40 pj., jenoťliwe cziśla
śo sa 4 pj. pschedawaju.